

Jules Verne

80 วัน
รอบโลก

AROUND THE WORLD
IN EIGHTY DAYS

สายธาร แปด

80 วันรอบโลก Around the World in Eighty Days

จูลส์ เวิร์น : ประพันธ์

สายธาร : แปล

พิมพ์ครั้งแรก 2520

ฉบับเสริมครั้งแรก 2561

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data
จูลส์ เวิร์น.

80 วันรอบโลก - กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2561
228 หน้า.

1. นวนิยายฝรั่งเศส. I. สายธาร, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

643.8

ISBN (e-book) 978-616-510-802-7

ราคา 161 บาท

จัดทำและจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

222 (บุษราคัม เพอริส สาย 2) ถนนพุทธมณฑล สาย 2
แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393

www.praphansarn.com

- ผู้ก่อตั้ง : สุพล เตชะธาดา
คณะกรรมการบริหาร : พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา,
บุญเลิศ สีอุไรย์, ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์,
อาทร เตชะธาดา
กรรมการผู้จัดการ : อาทร เตชะธาดา
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : อังคณา วงศ์วิเศษไพบูลย์
บรรณาธิการ : ขุภาพรรม บุญสิงห์
จัดแบบปกและรูปเล่ม : นพพร คงสอน, สมพงษ์ แซ่ปี่
พิสูจน์อักษร : โชติทวี ไสภณสิริ

www.praphansarn.com

สนับสนุนเว็บไซต์โดย

Bangkok Bank

ธนาคารกรุงเทพ

คำนำสำนักพิมพ์

สายธาร...นามปากกาของนักแปลชั้นบรมครู ผู้ฝากผลงานแปลไว้กับบรรณพิภพมากมาย โดยเฉพาะกับหนังสือวรรณกรรมที่ได้รับการยกย่องว่าอยู่ในระดับชั้น “คลาสสิก”

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นเล็งเห็นว่าผลงานที่มีคุณค่าเช่นนี้ควรจะถูกนำมาตีพิมพ์สู่สายตาของผู้อ่านเหมือนครั้งอดีตที่ผ่านมา โดยในปี พ.ศ. 2561 นี้ สำนักพิมพ์จึงได้ตัดสินใจหยิบผลงานของสายธารมาตีพิมพ์อีกครั้งและในจำนวนจำกัด

วรรณกรรมชุด “สายธาร” ฉบับพิมพ์พิเศษ จำนวน 29 เรื่อง (31 เล่ม) ที่จัดพิมพ์ขึ้นในครั้ง นี้ ได้เลือกเฟ้นผลงานระดับคลาสสิกจากนักเขียนชื่อก้องโลก อาทิ *เฒ่าทะเล* (เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์), *ใต้ทะเล 20,000 โยชน์* (จูลส์ เวิร์น), *เจน แอร์* (ชาร์ลส์ บร็องเต้), *ไข่มุกมหาภัย* (จอห์น สไตน์เบ็ค), *นิยายแห่งสองนคร* (ชาร์ลส์ ดิคкенส์), *ทรัพย์สินดิน* (เฟิร์ล บัค), *การผจญภัยของทอม ซอร์เยอร์* (มาร์ค ทเวน), *โมบีดี็ค* (เฮอร์แมน เมลวิลล์), *มองเตคริสโต* (อเล็กซานเดอร์ ดูมาส์), และ *ฟาร์มสัตว์* (จอร์จ ออร์เวลล์) เป็นต้น

โดยผลงานวรรณกรรมชุดคลาสสิกในชุดนี้จะทำให้ท่านผู้อ่านได้เสพวรรณรสของทุกตัวอักษรจากปลายปากกาอันละเมียดของนักประพันธ์ได้อย่างมีสีสัน เพราะทุกเล่มที่

คัดสรรมานั้นแฝงด้วยเนื้อหาที่หลากหลายและทรงคุณค่า ทั้งวรรณกรรมอันเป็นแบบฉบับแห่งการต่อสู้ที่มีความเด็ดเดี่ยว การผจญภัยที่เหนือจินตนาการ เรื่องราวของชายผู้รักดอกไม้ ดั่งชีวิต การเสียสละอันยิ่งใหญ่ ความสัมพันธ์อันงดงาม ความรักอันบริสุทธิ์ และความผูกพันของครอบครัว

“หลากรส” คงเป็นคำนิยามที่อธิบายวรรณกรรม “สายธาร” ชุดนี้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งแน่นอนว่าเมื่อผ่านสำนวน การแปลอันเป็นเอกลักษณ์ของสายธารแล้ว วรรณกรรม ชุดนี้ย่อมมิได้มีคุณค่าในตัวเองเท่านั้น ทว่าสำนวนแปลของ นักแปลชั้นครูนับเป็นคุณค่าอีกประการหนึ่งเช่นกัน

ทางสำนักพิมพ์ขอขอบคุณทนายทนายของนักแปลไว้ ณ ที่นี้ ที่ได้อนุญาตให้นำวรรณกรรมชุดนี้มาจัดพิมพ์อีกครั้ง หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นอกจากท่านผู้อ่านจะได้เสพวรรณกรรม และความเพลิดเพลินจากเนื้อหาของหนังสือแต่ละเล่มแล้ว ยังจะได้เห็นรูปแบบการใช้ภาษาตามแบบฉบับของนักแปล “รุ่นเก่า” เฉกเช่นสายธารเลือกใช้ซึ่งหาได้ยากเต็มทีในโลกของ วรรณศิลป์ วรรณกรรมชุด “สายธาร” ฉบับพิมพ์พิเศษจึงนับ เป็นอีกหนึ่งชุดวรรณกรรมที่ควรค่าแก่การครอบครองอย่างยิ่ง

ด้วยความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

คำนำทายาทผู้แปล

“สายธาร” เป็นนามปากกาหนึ่งในหลายนามปากกาที่คุณพ่อ “วีระ สังข์สุวรรณ” ใช้ในงานหนังสือ โดยนามปากกา “สายธาร” จะใช้ในงานแปลหนังสือภาษาอังกฤษ รวมถึงหนังสือซึ่งกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลาสำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยคุณพ่อมีความตั้งใจว่าการแปลหนังสืออ่านนอกเวลาจะเป็นการช่วยนักเรียนให้มีความเข้าใจในรูปประโยคและคำศัพท์ได้ดีขึ้น คุณพ่อมีความภูมิใจว่าได้รับคำชมจากอาจารย์ท่านหนึ่งของคณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ ท่านได้กล่าวชมงานแปลของคุณพ่อในรายการวิทยุว่าเป็นงานแปลที่ถูกต้อง สละสลวย ใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้องเหมาะสม

งานแปลหนังสือของคุณพ่อมีทั้งหมด ๒๙ เรื่อง ต้องขอขอบคุณ คุณอาหาร เตชะธาดา เจ้าของสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น ที่มองเห็นคุณค่าและประโยชน์ของงานแปลชุดนี้ พยายามรวบรวมและทยอยจัดพิมพ์ ทำให้นามปากกา “สายธาร” กลับมาปลุกกระแสผู้ร่วมสมัยที่ชื่นชอบสำนวนการแปลของท่าน รวมถึงเป็นที่รู้จักของคนรุ่นใหม่ในปัจจุบันอีกโสดหนึ่ง

พรทิพย์ สังข์สุวรรณ ท่านตระกูล

1. มร.ฟิลีส ฟ็อกก์

ในปี ค.ศ. 1872 ชายคนหนึ่งอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 7 ซาวิลโรว์, ลอนดอน, เขาชื่อ มร.ฟิลีส ฟ็อกก์, เป็นสมาชิกคนหนึ่งในบรรดาสมาชิกของรีฟอร์มคลับ. (Reform Club) เนื่องจากที่เขาไม่เคยพูดเกี่ยวกับตนเองเลย, จึงไม่มีใครทราบว่าเขาคือใคร. แน่นอนเขาเป็นชาวอังกฤษ, เป็นสุภาพบุรุษชาวอังกฤษที่ทำทางสง่างาม. ไม่เคยมีผู้ใดเห็นเขาที่ธนาคารหรือสำนักงานธุรกิจต่างๆ ที่ในเมือง เขาไม่เป็นที่รู้จักต่อโลกของเจ้าของเรือและการเดินเรือ. เขาไม่ได้เป็นพ่อค้าหรือนักธุรกิจ. เขาไม่ได้เป็นชาวนา. เขาไม่ได้เป็นนักวิทยาศาสตร์. เขาไม่ได้เป็นนักเขียน. ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มีธุรกิจหรือการค้าใดๆ.

ฟิลีส ฟ็อกก์ เป็นสมาชิกคนหนึ่งของรีฟอร์มคลับ, และนั่นคือทั้งหมด.

เนื่องจากดูเหมือนว่าเขาเป็นผู้ที่ไม่มีใครรู้จัก, ปราบจากเพื่อนฝูง, ก็อาจจะเป็นเรื่องที่น่าฉงนใจว่าเขาเข้าเป็นสมาชิกของรีฟอร์มคลับได้อย่างไรกัน. เป็นเรื่องง่ายมาก. ผู้จัดการธนาคารซึ่งดำเนินกิจการของเขาอยู่ใต้อาณัติของเขา ลงไปในรายการชื่อของผู้ที่ได้เป็นสมาชิก, และเขาก็ได้รับการต้อนรับ.

ฟิสิกส์ ฟ็อกก์ รวยไหม? ถูกแล้ว, นั่นเป็นเรื่องแน่. แต่เขาสร้างตัวขึ้นมาจนร่ำรวยได้อย่างไรไม่มีใครทราบ, และ มร.ฟ็อกก์เองก็ไม่ใช้คนชนิดที่จะเปิดเผยข่าวประกาศให้ใครๆ รู้. เขาไม่มีใครจะได้ใช้จ่ายเงินทองมากนัก แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ได้เป็นหนึ่งในบรรดาคนซึ่งชอบที่จะสะสมเงินทอง.

เขาพูดน้อยมาก, อันที่จริงไม่มีใครที่จะสามารถพูดน้อยไปกว่านี้ได้อีกแล้ว. ไม่มีความลับอะไรเกี่ยวกับนิสัยและชีวิตประจำวันของเขา, แต่ว่าเพราะเขาปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่างเป็นปกติสม่ำเสมอทุกๆ วัน, ผู้คนก็ยังพากันฉงนมากขึ้นทุกทีๆ เกี่ยวกับตัวเขาและชีวิตในอดีตของเขา.

เขาเดินทางบ้างหรือเปล่า? บางทีอาจจะเป็นไปได้, เพราะไม่มีใครทราบเกี่ยวกับแผนที่โลกได้ดีไปกว่าเขา. ดูเหมือนว่าเขาจะมีความรู้อย่างถูกต้องแน่นอนมากที่สุดเกี่ยวกับทุกๆ ประเทศและทุกๆ เมืองในโลกนี้. บางครั้งเมื่อบรรดาสมาชิกของสโมสรสนทนาเกี่ยวกับพวก

นักเดินทางซึ่งหายสาบสูญไปหรือว่าหลงทางอยู่ในส่วน
หนึ่งส่วนใดของโลกซึ่งอยู่ห่างไกลและไม่ใช่ที่รู้จักของ
ผู้ใด, มร.ฟ็อกก์, ด้วยถ้อยคำอันชัดเจนเพียงสองสามคำ,
ก็จะอธิบายถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับคนพวกนั้น. คำอธิบาย
ของเขานั้นมีอยู่บ่อยๆ ที่พิสูจน์ได้ว่าเป็นความจริงอย่าง
ถ่องแท้. เขาเป็นชายคนหนึ่งซึ่งจะต้องได้ตระเวนท่องเที่ยว
ไปทุกหนทุกแห่ง--อย่างน้อยที่สุดก็ภายในจิตใจและ
มโนภาพของเขาเอง.

อย่างไรก็ตาม, เป็นที่แน่นอนอย่างถ่องแท้, ว่าเป็น
เวลาหลายปีทีเดียวที่ฟลีส ฟ็อกก์ มิได้เดินทางไปจาก
ลอนดอน. บุคคลหลายคนซึ่งรู้จักเขาดีกว่าคนอื่นๆ เล็ก
น้อย, พวกเขากล่าวว่าไม่มีใครเคยพบเห็นเขาในที่แห่งอื่นๆ
นอกจากในลอนดอน. แม้แต่ในลอนดอน สถานที่ซึ่งมี
ผู้พบเห็นเขาก็เป็นเพียงบนถนนสายซึ่งอยู่ระหว่างบ้านพัก
ของเขากับสโมสรเท่านั้นเอง. สิ่งที่เขาทำก็มีอยู่แต่เพียง
การอ่านหนังสือพิมพ์และการเล่นไพ่. เป็นที่แน่ชัดว่า
มร.ฟ็อกก์มิได้เล่นเพื่อที่จะชนะและเอาเงิน, แต่เพื่อความ
เพลิดเพลินจากการเล่น สำหรับเขาการเล่นไพ่นี้เปรียบ
เสมือนการสงคราม, เป็นการต่อสู้กับความยากลำบาก.

ฟลีส ฟ็อกก์, นั้นปรากฏว่า, ไม่มีภรรยาหรือว่า
บุตร--ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าจะเป็นสำหรับผู้คนที่น่านับถือ
ส่วนมาก. ไม่มีใครเคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับบิดาหรือมารดา

ของเขา, หรือแม้แต่พี่ชายน้องชายหรือว่าพี่สาวน้องสาว ก็ไม่มีใครทราบเรื่อง. เขาพักอยู่ตามลำพังภายในบ้านที่ ซาวิลโรว์, อันเป็นที่ซึ่งไม่เคยมีผู้ใดแวะไปเยี่ยมเยียนเขา. ไม่มีใครได้ทราบถึงเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในบ้าน ของเขา. คนรับใช้เพียงคนเดียวก็เป็นการเพียงพอแล้ว สำหรับงานในบ้าน. เขารับประทานอาหารที่สโมสรในเวลาเดียวกันอย่างแน่นอนเป็นประจำทุกๆ วัน, ขณะที่เขานั่งอยู่ในห้องเดิม, ที่โต๊ะตัวเดิมนั้น, จะอยู่ตามลำพังเสมอ. เขากลับไปบ้านก็เพียงเพื่อจะนอนหลับ, และในเวลาเที่ยงคืนตรงเผงเป็นประจำ.

บ้านพักของเขาที่ซาวิลโรว์นั้นก็ก็เป็นบ้านธรรมดาๆ หลังหนึ่ง, แต่ทว่าเต็มไปด้วยความสุขสบายเป็นอย่างมาก. นิสสัยของเขาเป็นผู้ตรงต่อเวลา และทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด สม่ำเสมอ, และในขณะที่เขาใช้เวลาทั้งวันอยู่ที่สโมสร, งานในหน้าที่ของคนรับใช้ของเขาจึงไม่หนักหนาอะไร. แต่สิ่งที่ฟิสิส ฟ็อกก์ หวังจะได้รับจากคนรับใช้ของเขาก็คือ ความตรงต่อเวลาและความสม่ำเสมอที่อยู่ในระดับพิเศษ สุดยอด.

2. คนรับใช้ของฟิสิส ฟ็อกก์

วันนั้นเป็นวันที่ 2 ตุลาคม. มร.ฟ็อกก์เพิ่งจะบอก

กับคนรับใช้ของเขา, ชื่อจอห์น ฟาสเตอร์ ว่าเขาไม่ต้องการตัวเขาอีกต่อไปแล้ว. จอห์น ฟาสเตอร์ มีความผิดอย่างใหญ่หลวงเกี่ยวกับเรื่องความสม่ำเสมอ, น้ำร้อนที่เขานำมาให้ที่ในห้องผู้เป็นนายนั้นมีความร้อนเพียง 84 องศาแทนที่จะเป็น 86 องศา--และความผิดเช่นนี้จะยกโทษให้ไม่ได้. ไม่มีการให้อภัย, คนรับใช้ผู้นั้นต้องออกจากงานไป. มร.ฟ็อกก์ในขณะที่กำลังคอยคนรับใช้คนใหม่ของเขาอยู่, ซึ่งจะต้องมาในระหว่างเวลาสิบเอ็ดนาฬิกาถึงสิบเอ็ดนาฬิกาสามสิบนาที.

ฟิลิส ฟ็อกก์ กำลังนั่งอยู่ในอาร์มแชร์ของเขา, เท้าทั้งสองข้างวางติดกัน, มือทั้งสองวางพาดอยู่บนหัวเข่า, นั่งตัวตรงและหน้าเขิด, เขากำลังมองดูที่นาฬิกาแขวน--นาฬิกาที่นำทิ้งเรือนนั้นมีเข็มวินาที, นาที, และชั่วโมง, วันและปี. เมื่อเสียงนาฬิกาตีบอกเวลาสิบเอ็ดนาฬิกาสามสิบนาที, มร.ฟ็อกก์, ตามนิสัยอันเป็นปกติวิสัยของเขา, จะออกจากบ้านไปสโมสร

ในวินาทีนั้นเองก็มีเสียงเคาะประตู. ร่างของจอห์น ฟาสเตอร์ ปรากฏขึ้น.

“คนรับใช้คนใหม่ครับ,” เขาบอก.

ชายหนุ่มคนหนึ่งอายุประมาณสามสิบปีก้าวเข้ามา พลังโค้งงาย.

“คุณเป็นชาวฝรั่งเศสและชื่อของคุณคือจอห์น

ไซใหม่?” มร.ฟ็อกก์ถาม.

“ซ็อง, ถ้าเผื่อคุณจะไม่ว่าอะไร,” ชายหนุ่มตอบ “ซ็อง ปาสปาร์ตูต์. ชื่อของผมเหมาะกับตัวผมมากที่สุดเลย เพราะว่าผมเคยทำสิ่งต่างๆ มาแล้วทุกชนิด. ผมเชื่อว่าผมเป็นคนดีและซื่อสัตย์คนหนึ่ง, แต่ขอบอกให้คุณรู้ความจริงเอาไว้ด้วยว่า, ผมเคยทำการค้าขายมาหลายอย่างตลอดชีวิตที่ผ่านมา. ผมเคยร้องเพลงตามถนนหนทาง, ผมเคยเป็นนักร้องละครสัตว์และเป็นนักกระबाโต้เชือก, และเคยเป็นครูสอนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้มาแล้วด้วย. ที่ในปารีส ผมเคยเป็นพนักงานดับเพลิง, จนทำให้ผมสามารถที่จะเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับไฟไหม้ครั้งสำคัญๆ ในเมืองนั้นให้คุณฟังได้. เมื่อห้าปีก่อนผมเดินทางออกจากฝรั่งเศส. ประารถนาที่จะได้รู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับชีวิตภายในบ้านของคนอังกฤษ, ผมมาอังกฤษในฐานะคนรับใช้ประจำบ้าน. ผมพบว่าตัวเองมาหาคุณโดยยังไม่รู้ตำแหน่งของตัว. ผมได้ยินมาว่า, คุณใช้ชีวิตอยู่อย่างเรียบง่ายและเต็มไปด้วระเบียบอันสม่ำเสมอมากเป็นที่สุด มากกว่าคนอื่นๆ ในอังกฤษ. งานนี้จะเหมาะกับผมมากที่สุดเพราะผมเอง, ก็เหมือนกัน, ประารถนาที่จะใช้ชีวิตอย่างง่ายๆ ในอนาคต, และแม้แต่จะลืมชื่อ *ปาสปาร์ตูต์* เสียด้วยซ้ำไป.”

“คุณจะเหมาะสำหรับผม,” มร.ฟ็อกก์บอก. “มีคนที่

บอกว่าคุณจะเป็นคนรับใช้ที่ดีและเป็นผู้ที่ไว้วางใจได้. คุณรู้เงื่อนไขของผมดีแล้วใช่ไหม?”

“ครับผม”

“ดีมาก. เวลานี้นาฬิกาของคุณเวลาเท่าไรแล้ว?”

“สิบเอ็ดโมงยี่สิบสองนาทีกครับ,” ปาสปาร์ตูดตอบ พลังลี้ลับนาฬิกาพกเรือนโตออกมาจากกระเป๋า.

“นาฬิกาของคุณเข้าไป,” มร.ฟ็อกก์บอก.

“ขอร้องครับ, แต่ว่าเป็นไปไม่ได้หรอก.”

“ของคุณเข้าไปสิ่นาที,” มร.ฟ็อกก์บอก. “แต่ว่าไม่เป็นไรหรอกเมื่อคุณรู้แล้ว. และนับตั้งแต่ช่วงขณะนี้, สิบเอ็ดโมงยี่สิบเก้านาทีในตุนเช้า, วันพุธ. วันที่ 2 ตุลาคม, 1872, คุณได้เข้ามาทำงานกับผมแล้ว.

พร้อมลึบคำพูดเช่นนั้น, ฟีลิส ฟ็อกก์ก็ลุกขึ้นยืน, หยิบหมวกด้วยมือซ้าย, ยกขึ้นสวมศีรษะด้วยท่าทางเคลื่อนไหวราวกับเครื่องจักรแล้วก็ออกจากบ้านไปโดยไม่ได้กล่าวอะไรออกมาอีกเลยแม้แต่คำเดียว.

3. มร.ฟ็อกก์ไปสโมสร

หลังจากที่เขาวางเท้าข้างขวาลงไปก่อนเท้าซ้าย 575 ครั้ง, และเท้าซ้าย 576 ครั้งก่อนเท้าขวา, เขาก็มาถึงตึกอันโอ่อ่าหรูหราของรีฟอร์มคลับ. ในห้องรับประทาน

อาหารที่นั่นเขานั่งประจำโต๊ะตามที่เดิม. เมื่อถึงเวลาสิบสองนาฬิกาสี่สิบเจ็ดนาทีเขาก็ลุกขึ้นแล้วเข้าไปในห้องอ่านหนังสือ. ซึ่งคนรับใช้คนหนึ่งนำหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งมาให้เขา. เขาอ่านหนังสืออยู่จนกระทั่งถึงเวลาสิบห้านาฬิกาสี่สิบห้านาที, แล้วก็หยิบหนังสือพิมพ์สแตนดาร์ดขึ้นมา, และอ่านอยู่จนกระทั่งถึงเวลาอาหารเย็น. ในเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาสี่สิบนาที เขาก็กลับเข้ามาในห้องอ่านหนังสืออีกครั้งหนึ่ง, และสนใจหนังสือมอร์นิงโครนิกเกิ้ลเป็นอย่างมาก หลังจากนั้นอีกครั้งชั่วโมงก็มีเพื่อนฝูงพิเศษของเขาสองสามคนเข้ามาพร้อมกับเขา.

4. ปล้นธนาคาร

ทุกคนเริ่มสนทนากันเกี่ยวกับการโจรกรรมอันยิ่งใหญ่ซึ่งเกิดขึ้นในวันก่อน. นักปล้นกวาดเอาธนบัตรไปเป็นจำนวนถึงห้าหมื่นห้าพันปอนด์.

“ธนาคารคงต้องสูญเสียเงินนั้นแน่, ผมคิด,” คนหนึ่งเอ่ยขึ้น, เขาคือแอนดรูว์ สจ๊วต.

“ผมไม่คิดอย่างนั้นหรอก,” อีกคนหนึ่งพูดขึ้น, เขาคือโทมัส ฟลานาแกน. “นักปล้นจะถูกจับได้ในเร็วๆ นี้. เพราะท่าเรือทุกแห่งมีตำรวจคอยจับตาฝ้าดูอย่างเข้มงวดกวดขัน, นักปล้นนั้นจะต้องยุ่งยากมากทีเดียวในอันที่จะ

หนีออกจากประเทศไป。”

“หนังสือพิมพ์มอร์นิ่งโครนิกเกิ้ลให้ความคิดเห็นว่า ผู้ที่ขโมยเอาเงินไปไม่ใช่ขโมยสามัญทั่วๆ ไป, แต่ว่าจะต้อง เป็นคนที่ได้รับการศึกษาและมีฐานะดีคนหนึ่ง,” มิสเตอร์ ฟ็อกก์เอ่ยขึ้นบ้าง.

ทุกคนสนทนากันต่อไปเกี่ยวกับโอกาสของนักปล้น ที่ว่าอาจจะถูกจับหรือว่าวิธีต่างๆ ซึ่งเขาจะสามารถหนี ออกจากประเทศไปได้.

สุภาพบุรุษบางคนเอ่ยว่าโลกเรานี้กว้างใหญ่ไพศาล นัก ปล้นอาจจะสามารถหลบหนีไปจากผู้ที่กำลัง พยายามจับตัวเขาอยู่ได้อย่างง่ายดาย. แต่ฟิสิส ฟ็อกก์ ไม่เห็นด้วยกับพวกเขาในเรื่องนี้.

“โลกรานี้,” เขาเอ่ยขึ้น, “ไม่เป็นที่อันกว้างใหญ่ ไพศาลอีกต่อไปแล้ว. เรือที่แล่นเร็วและรถไฟทำให้เกิดการ เปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง. ตัวอย่างเช่น,” เขาพูดต่อ ไป, “ตอนนี้เรามีคลองสุเอซ, และทางรถไฟซึ่งตัดผ่าน อินเดียและสหรัฐอเมริกา.”

แล้วทุกคนก็เริ่มพูดคุยกันถึงว่าจะใช้เวลาานานสัก เท่าไรในการที่จะเดินทางรอบโลก. ส่วนมากพากันคิดว่า จะต้องใช้เวลาถึงสามเดือน, แต่ฟิสิส ฟ็อกก์ บอกว่า แปดสัปดาห์พอแล้ว.

เพื่อเป็นการพิสูจน์คำพูดของเขา, มิสเตอร์ฟ็อกก์

ก็หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งขึ้นมาพลาจเขียนลงไปดังนี้.

ลอนดอนไปคลองสุเอซ โดยทางคาแลส์	
และบริติช (ทางรถไฟและเรือกลไฟ)	7 วัน
คลองสุเอซไปบอมเบย์ (ทางเรือกลไฟ)	13 วัน
บอมเบย์ไปกัลกัตตา (ทางรถไฟ)	3 วัน
กัลกัตตาไปฮ่องกง (ทางเรือกลไฟ)	13 วัน
ฮ่องกงไปโยโกฮามา (ทางเรือกลไฟ)	6 วัน
โยโกฮามาไปซานฟรานซิสโก	
(ทางเรือกลไฟ)	22 วัน
ซานฟรานซิสโกไปนิวยอร์ก (ทางรถไฟ)	7 วัน
นิวยอร์กไปลอนดอน	
(ทางเรือกลไฟและรถไฟ)	9 วัน
	<u>80</u> วัน

5. การต่อรอง

มร.สจ๊วตบอกว่า เป็นไปไม่ได้, และเสนอการต่อรองเป็นเงินสี่พันปอนด์ถ้าหากว่าเขาคิดถูก. ฟีลิสฟ็อกก์บอกว่าเขาพร้อมที่จะเดินทางรอบโลก, ด้วยตัวของเขาเอง, โดยใช้เวลาแปดสิบวัน, และเขาพร้อมที่จะออกเดินทางในเย็นวันนั้นเลยทีเดียว. เขาบอกว่าเขาไม่เพียงแต่เต็มใจที่จะพนันต่อรองกับ มร.สจ๊วตด้วยเงินสี่พันปอนด์

เท่านั้น, แต่เขาจะพัวพันต่อรองด้วยเงินจำนวนสองหมื่นปอนด์เพื่อเสี่ยงต่อการเดินทางรอบโลกของเขาโดยการเดินทางในระยะเวลาแปดสัปดาห์.

เพื่อนห้าคนของเขารับการพัวพันขั้นต่อ, และมร.ฟ็อกก์เตือนทุกคนว่าพวกเขาจะต้องเป็นผู้จ่ายเงินสำหรับการเดินทางของเขา.

“เอาล่ะ, ตกลงและจัดการไปตามนั้น,” มร.ฟ็อกก์บอก. “ผมทราบว่ารถไฟขบวนหนึ่งจะออกจากโดเวอร์ตอนสองทุ่มสี่สิบห้านาทีคืนวันนี้. ผมจะเดินทางโดยขบวนนี้แหละ.”

“คืนนี้เลยเชียวนะหรือ?” มร.สจ๊วตถาม, ด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความประหลาดใจ.

“คืนนี้เลยทีเดียวแหละ,” ฟ็อกก์ตอบ, ด้วยท่าที่อันเยือกเย็นราวกับว่าเป็นแต่เพียงการเดินทางไปยังถนนอีกสายหนึ่งเพียงเท่านั้น. “วันนี้คือวันพุธ, วันที่ 2 ตุลาคม, ผมควรจะกลับมาอยู่ที่ห้องอ่านหนังสือของรีฟอร์มคลับในวันเสาร์, วันที่ 21 ธันวาคม, ตอนกลางคืนเวลาสองทุ่มสี่สิบห้านาที, และถ้าหากว่าผมไม่กลับมา, เงินจำนวนสองหมื่นปอนด์ในธนาคารของผมนឹងตกเป็นของสุภาพบุรุษเหล่านี้.”

ขณะที่เขากล่าวนั้นเสียงนาฬิกาก็ตีบอกเวลาสิบเก้านาฬิกา, เพื่อนๆ ต่างก็แนะนำให้เขารีบกลับไปเพื่อ

เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเดินทาง. แต่เขาบอกว่ายังไม่จำเป็นที่เขาจะต้องจากเพื่อนฝูงไปในขณะนี้, เพราะว่าเขาพร้อมอยู่เสมอ, ดังนั้นกว่าเขาจะกล่าวคำอำลาเพื่อนฝูงและออกจากสโมสรไปก็เป็นเวลาสิบเก้านาฬิกาสี่สิบนาทีแล้ว.

อีกยี่สิบนาทีต่อมาเขาเปิดประตูบ้านของเขาและได้พบว่าปาสปาร์ตูดกำลังคอยเขาอยู่.

6. ความประหลาดใจของปาสปาร์ตูด

ปาสปาร์ตูดมีความรู้สึกว่าเป็นไปได้ด้วยความสุข. เขาได้ตรวจดูทั่วบ้านและข้าวของต่างๆ เหล่านั้นด้วย. ทุกสิ่งแสดงให้เห็นว่านายของเขานั้นเป็นผู้ที่ใช้ชีวิตเรียบง่าย และปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่างอย่างสม่ำเสมอ. เป็นที่แน่ชัดว่าเขาไม่เคยเดินทางที่ไหนเลย, แม้แต่การออกไปล่าสัตว์ยิงปืนก็ไม่เคย.

“นี่จะเป็นการเหมาะกับตัวฉันมากที่สุดทีเดียว,” เขาพิมพ์บอกตัวเอง. “ฉันใช้เวลาหลายปีในการเปลี่ยนแปลงและท่องเที่ยวผจญภัย, และฉันไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าการที่จะมีชีวิตอยู่อย่างเรียบง่าย เป็นปกติกับนายใหม่. วิเศษจริงๆ.”

พอดีผู้เป็นนายของเขาเดินเข้ามา.

“เราจะต้องเดินทางไปโตเวอร์และคาแลส์ภายในสิบนาทนี่,” ฟีลีส ฟ็อกก์บอก. “เราจะต้องเดินทางรอบโลกภายในแปดสัปดาห์, ดังนั้นเราจะมัวเสียเวลาอยู่ไม่ได้.”

ด้วยท่าทางอันเยือกเย็น เขาแจ้งเรื่องนี้กับคนรับใช้ของเขา ทำให้ชาวฝรั่งเศสที่แสนดีแท้บจะหยุดหายใจด้วยความงุนงง.

“รอบโลกหรือครับ?”

“ใช่, รอบโลก.”

“ในแปดสัปดาห์หรือครับ?”

“ในแปดสัปดาห์.”

“จะออกเดินทางภายในสิบนาทนี่หรือครับ?”

“ก็เป็นอย่างนั้นแหละ.”

“แต่จะทำยังไงเกี่ยวกับข้าวของต่างๆ ที่เราจะต้องเอาติดตัวไปเล่าครับ? ไม่ต้องจัดหีบห่ออะไรหรือครับ?”

“เราจะไม่เอาอะไรไปด้วยเลยนอกจากเสื้อสำหรับสวมในตอนกลางคืน. ของอื่นๆ เราจะหาซื้อเอาในระหว่างการเดินทาง.”

ตอนยี่สิบนาฬิกาปาสปาร์ตุดจัดทำอะไรสองสามอย่างที่จำเป็นต้องทำ, เขาจัดกระเป๋าเดินทางใบเล็กๆ. ใส่กุญแจห้องหับต่างๆ. ในกระเป๋า มร.ฟ็อกก์ใส่ธนบัตรลงไปเป็นปึกๆ, แล้วบอกให้คนรับใช้ของเขาคอยระวังดูแลกระเป๋าให้ดี, เพราะในนั้นมีเงินอยู่ถึงสองหมื่นปอนด์.

ทั้งสองดูแลใส่กุญแจประตูหน้าบ้าน, แล้วพากันเดินข้ามถนนไป, เซาร์รถม้าคันหนึ่งให้ขับอย่างรวดเร็วตรงไปที่สถานีรถไฟซาริงครอสส์. ที่สถานีรถไฟเพื่อนฝูงทั้งห้าของฟิสิกส์ พ็อกก์พากันมาส่งเขา, และเขาอธิบายเพื่อนๆ ว่าเขาได้รับหนังสือเดินทางซึ่งเขาจะให้บรรดากงสุลลงลายมือชื่อเอาไว้เมื่อถึงที่สำคัญๆ ในการเดินทางของเขา, เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าเขาได้เดินทางไปถึงที่นั่นจริง.

ยี่สิบนาฬิกาสี่สิบห้านาที รถไฟก็เคลื่อนขบวน, การเดินทางรอบโลกเริ่มขึ้นแล้ว.

7. ตำรวจนักสืบ

เจ็ดวันต่อมา, ในขณะที่ผู้คนกำลังพากันรอคอยอยู่ที่คลองสุเอซเพื่อรอรับเรือกลไฟชื่อ *มองโกเลีย*, ชายสองคนกำลังพูดคุยกันอย่างเคร่งเครียด. คนหนึ่งคือกงสุลอังกฤษ, ส่วนอีกคนหนึ่งนั้นเป็นคนผอม, ร่างเล็ก ท่าทางลึกลับลึกลน นัยน์ตากลอกกลิ้งไปมาอยู่ตลอดเวลา. ชายผู้นี้คือ มร.ฟิสิกซ์, คนหนึ่งในบรรดาตำรวจนักสืบซึ่งถูกส่งตัวไปตามท่าเรือต่างๆ เพื่อจับนักปล้นธนาคารซึ่ง มร.พ็อกก์ กับเพื่อนๆ ของเขาได้เคยพูดถึง.

มร.ฟิสิกซ์มีความเห็นว่านักปล้นอาจจะเลือกเส้นทางใหม่สำหรับการเดินทางไปอเมริกา และ, แทนที่

สำหรับ 80 วันรอบโลก (Around the World in Eighty Days) ซึ่งประพันธ์ขึ้นในปี ค.ศ. 1873 อันเป็นปีซึ่งรถยนต์ ยังไม่ได้มีใครประดิษฐ์ขึ้นมาใช้กัน เรื่องนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เป็น ความคิดฝันของผู้เขียน ซึ่งเกรี้ยวกราวมาก เพราะการเดินทาง โดยสมัยก่อนนั้นยากที่จะเป็นไปได้ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ แต่ตัวเอกของเรื่องก็สามารถพิชิตอุปสรรคนานาประการได้

ผลงานประพันธ์ของ จูลส์ เวิร์น ที่โดดเด่นมีหลายเรื่องด้วยกัน อาทิ บุกบาดาล (A Journey to the Centre of the Earth) เขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1864 และได้ทะเล 20,000 โยชน์ (20,000 Leagues Under the Sea) เขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1870

Praphansarn.com

[Praphansarn](https://twitter.com/Praphansarn)

[PraphansarnPublisher](https://www.youtube.com/PraphansarnPublisher)

www.praphansarn.com